

[Udenrigsministeren.]

det er jo ikke mig, der har skrevet den. Det hedder heri:

„Den proletariske stats fredspolitik betyder ingenlunde Sovjetunionens forsoning med kapitalismen, således som der frækt lyves af socialdemokraterne og deres troztkistiske haleslæng. Den er blot en anden — og under de nuværende forhold fordelagtigere — form for kampen imod kapitalismen, som af Sovjetregeringen konsekvent er ført siden oktoberrevolutionen.

Sovjetunionens proletariat hengiver sig ikke til nogen illusion om mulighederne for en varig fred med imperialismen. Det ved, at imperialismens angreb på Sovjetmagten er uundgåeligt. At krige mellem proletariske og borgerlige stater, at krige for verdens befrielse fra kapitalismen er uundgåelige og nødvendige i den proletariske revolutions proces. Derfor er dets første pligt som forkæmper for socialismen at træffe alle nødvendige politiske, økonomiske og militære forberedelser med henblik på krigen, at styrke den røde hær, dette proletariatets mægtige våben, og at udanne den store masse af arbejdere militært.“

Dette program er udgivet i flere udgaver på dansk af det danske kommunistiske parti som et udtryk for partiets program. Det kommunistiske parti har aldrig taget afstand fra de betragtninger, som her er anført. Jeg nævner dem blot som et modstykke til de citater, det ærede medlem fremsatte her, idet jeg samtidig udtaler håbet om, at en ny forståelse og en ny indstilling vil bryde igennem i det samfundssystem, som står modsat vort. Og der er jo enkelte senere udtalelser, der kan give en begrundelse for, at dette håb en dag vil blive til virkelighed. Men jeg vil gerne sige, at det kommunistiske parti også her i landet kunne yde et bidrag til denne forståelse ved at tilbagekalde dette program, der stadig må siges at stå som partiets program, og som sandelig ikke er et fredsprogram og sandelig ikke er et udtryk for, at man ikke mener, at der uundgåeligt må og vil komme en krig.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen fortsatte med en længere historisk-filosofisk udrædning i god marxistisk stil. Konklusionen deraf var, at udviklingen jo var uundgåelig, at det, der ikke var i takt med tiden, måtte forsvinde på den ene eller den anden måde. Det ærede medlem syntes at have den opfattelse — det kan ikke forbavse efter hele hans filosofiske indstilling på dette område —, at vi skulle være skæbnebundet til en sådan

proces. Jeg betragter nu ikke kommunismen, som vi kender den praktiseret, som et fremskridt, der uundgåeligt som en højere tilstand må afløse den tilstand, der hersker her i verden. Jeg betragter den som et tilbagefald til en ufrihedens tilstand, som er overvundet i andre lande, til en slags feudalsystem, et hierarkisk system, som ikke er et fremskridt. Det ærede medlem henviste til tidligere kulturers sammenbrud. Det er dog et spørgsmål, om disse sammenbrud var uundgåelige. Hvis man spørger: Hvorfor forfaldt den romerske kultur? — må svaret blive: fordi den blev overfaldet af stærke militære folk fra øst, og fordi det romerske folk på det tidspunkt manglede den indre vilje og styrke til at modstå sådanne angreb. Hvis Vesten på samme måde passivt blot ville afvente sin skæbne og lade tingene gå deres skæve gang, så ville dens skæbne måske også have været beseglet, men Vestens samling om sine forsvarsanstrengelser og dens beslutsomhed er for mig et bevis på, at der stadig er grokraft i det vesteuropæiske folk. Jeg tror ikke på en „Untergang des Abendlandes.“

Det ærede medlem kom ind på en vurdering af styrkeforholdet og fremsatte den ejendommelige påstand, at Atlantpagtlandene var meget stærkere end Sovjetunionen. Hvis man undersøger det til bunds, så er der ingen tvivl om, at hvis Vesten får mulighed for at udfolde alle sine kræfter, er dens krigspotential, dens produktionskraft og dens mængde af råvarer større end Østens, men det er lige så uimodsigelig rigtigt, at Østens øjeblikkelige militære magt langt overstiger Vestens, at der ikke kan true nogen fare fra den rustningsstørrelse, som Vesten ejer eller vil få i en overskuelig fremtid. Man behøver blot at se på forskellen mellem det antal kampklare divisioner, der er til rådighed for Sovjetunionen og de stater, der slutter sig til den, og det antal kampklare divisioner, der er til rådighed for Vesten. Man behøver også blot at se på størrelsen af det luftvåben, som Sovjetunionen har, sammenlignet med det luftvåben, Vesten i øjeblikket er i besiddelse af, for at være klar over, at talen om, at der skulle true nogen fare fra Atlantpagtmagterne eller Vesten i det hele taget, ikke har nogen som helst virkelig begrundelse.

Det citat, som det ærede medlem nævnte fra „Berlingske Tidende“, beviser aldeles ikke det, han ønskede det skulle bevise. Det var tværtimod en klar bekræftelse på det syn, jeg havde, at der ikke var stillet krav i Rom, at ikke et enkelt lands forhold var blevet fremdraget, eller Danmarks for-